

BUITENLAND

Duinkerke vissers moeten hun sprout in zee werpen

BELGISCHE SPROT WORDT INGEVOERD

In een zeer snedige taal vermeldt « Le Marin » dat Franse vissers hun vangst sprout terug in zee moeten werpen bij gebrek aan afnemers, gezien de onverwachte en ongekende sprotaanvoer. Daartegenover stelt zich het paradoxale: België voert terzelfdertijd sprout in naar Frankrijk...

HET VERSCHIL FRANKRIJK—BELGIE

Steeds volgens dit blad mogen de Franse visserijmiddelen met achtvinger opzien naar België inzake visserij over het algemeen.

De havens Duinkerke en Nieuwpoort liggen dicht bij elkaar en de vissers onderling kennen elkaar, gezien men in zee zij aan zij, eenzelfde werk uitvoert. Soms genoodzaakt het weder de haven van Nieuwpoort aan te doen. Het is het ogenblik om even over het beroep te keuvelen en natuurlijk... in betrekking met prijzen.

Zo leert men dat er in Frankrijk wel reden is om zich te verontrusten, daar men er zich rekenschap van moet geven hoe kwetsbaar het laatste bareel is dat de twee landen scheidt.

De prijs van het ijs is 1/3 duurder dan in België, gasoil betaalt hier 4 centiemen meer en wat de ristourno's betreft die sommige Belgische maatschappijen en vooral de Cooperatieven uitkeren, Frankrijk heeft hieraan geen vergelijk. Een zelfde net kost in België 320 FF goedkoper dan hier. Voor de verzekerings « alle risico's » bedraagt de premievoet 2,80 % van de waarde van het schip. Voor ditzelfde betaalt men in Frankrijk 10 %.

« Zeker, zegde een Belgische visser, op sociaal gebied zijn we veel vooruit op Frankrijk, want daar lijkt men nog 65 jaar verachterd ».

Dit alles is voor Frankrijk bedrevenswaardig.

SPROT TE DUINKERKE

De Duinkerke agglomeratie is waarlijk groot genoeg om als afzetgebied te dienen voor alle vis die er aangevoerd wordt door de 27 of 28 vaartuigen. Nu is er ook de sprotkwestie. Dit jaar is een overvloedige hoeveelheid sprout te vangen voor de Belgische kust. De vaartuigen uit Grand-Fort-Philippe en Duinkerke brachten reeds massale vangsten binnen en waren verplicht hun vangst terug in zee te werpen, gezien geen afnemers op de markt waren.

Terzelfdertijd overschrijden enorme vrachtwagens de grens vanuit België, beladen met kisten bevroren of geroekte sprout, met bestemming: Franse markt!

LES BELGES SE DEFENDENT MIEUX ! schrijft « Le Marin » en hier wordt gewag gemaakt van een opvangregeling die Frankrijk nog niet bezit zoals wij die kennen.

Die opvangregeling heeft bij ons al veel te verduren gehad, vooral

bij mensen die uit kortzichtigheid het belang hiervan niet willen inzien. Slechts dit jaar moeten onze Belgische sprotvangers de heilzame werking ervan vaststellen en toegeven dat de mensen die hiervoor veil stonden, het werkelijk bij het rechte eind hadden! Het beeld uit Duinkerke schetst genoeg de toestand waarin wij zouden verkeren zonder opvangregeling en toont hoe de Franse visserij met verlangen naar een opvangregeling uitziet.

Daarom geven we hierna de letterlijke vertaling van wat volgt:

Hoe komt dit alles? Wel, omdat er in België een soort kas bestaat die de verkoop regelt en waarborgt, wanneer er overvloed is. Zo komt het dat daar sprout verkocht wordt aan 4 BF voor minder dan 90 stuks per kg en aan 1,50 BF voor de kleine. Terwijl de Duinkerke visser die massale sprotaanvoer vervloekt, doen hun Nieuwpoortse kameraden goede zaken!

DE HOOP : HET REGIONAAL KOMITEE

Toch is er nog hoop en die is gesteld in het regionaal comité dat onlangs gesticht werd en aangekondigd te Boulogne en die zou in werking treden langs geheel de kust tot in Fécamp. Met deze instelling zullen de vissers misschien het geluk hebben een regeling te zien in de afzetprijzen voor hun sprout, teneinde die niet terug in zee te moeten werpen.

BESLUIT

Tot daar de Franse zienswijze over onze visserij en onze instellingen, die wij maar al te graag in een slecht daglicht stellen. We weten niet hoe goed het ons vergaat, zelfs al kennen we af en toe een tegenslag. Wij zijn in volle vernieuwing van onze vloot. Elke week kunnen we ons verheugen in een tewaterring. Met de hulp van hogere instanties en in het bijzonder het ministerie van Landbouw en Visserij, asook het Ministerie van Verkeerswezen, komt ons vissersberoep langzaam tot een waardevol bestaan. We hebben mensen die niet bij de pakken blijven zitten en initiatieven nemen, weliswaar de enigen wat gelukkiger of de anderen. Maar er steekt leven in ons bedrijf.

Slechts een vergelijking brengt ons op die gedachte: onze zuiderburen!

In het voorgaande zegden we het: 65 jaar achteruit bij ons. Daar wordt ook gepalaberd, vergaderd en geklaagd. Doch daarbij blijft het en verandert er niets aan de toestand. Daar blijft de mens staan bij gisteren. Het « morgen » telt voor hem niet. Het wordt een moeizame sleur van iets dat wegwijnt. Het is een waarschuwing voor ons en vooral voor diegenen die alleen het eigenbelang en niet dat van de gemeenschap voelen. — F

Een angst:

de verschillende verkoopsmethoden

STEEDS VOLGENS « LE MARIN » LATEN WE HET FRANSE OORDEEL KENNEN

AANGAANDE DE AAN TE NEMEN VERKOOPSMETHODES

Buiten de tegenwoordige moeilijkheden hebben de vissers van het Noorden ook nog angst voor de dag waarop een Gemeenschappelijke Markt voor Vis zal opgericht worden, zodat zij dus een direkte concurrentie zullen moeten voeren tegen onze burenen.

Zelfs, zegde men ons, als de regering ons helpt met de financiering van de vissersboten, en de exploitatiekosten zou gelijkschakelen aan deze van de andere landen, dan nog zouden er grote verschillen zijn.

Het is echter zo dat in de andere landen van de Gemeenschappelijke Markt, men meer vrijheid heeft in de chemische behandeling van de zeevisserijprodukten. Dit bestaat niet bij ons.

Maar een gezonde produktie is wel denkbeeldig wanneer het gaat om honderden tonnen verdeeld in een menigte van verpakkingen en die praktisch zonder controle in het land binnenkomen.

Heel duidelijk was het geval met de garnalen.

Terwijl de garnalen die de Duinkerke vissers koken in zeewater moeilijk langer dan drie dagen bewaard blijven, ziet men ingevoerde garnalen die na drie weken nog eetbaar zijn; ze verliezen slechts wat aan gewicht. Er is wel een reden voor.

Voor wat betreft de platvis, heeft men wel de zekerheid dat deze die zullen ingevoerd worden — in ijskasten — wel van de landen van de Gemeenschappelijke Markt komen en dat ze onderweg geen ander etiket gekregen hebben?

De platvissen maken voor meer dan de helft de visvangst uit van de Duinkerke vissers. Men wil dus in Duinkerke dat in de akkoorden die genomen werden te Brussel, een clause vervat is, die de verkoop van vis, ter plaatse gevangen, zou beschermen in een bepaalde zone rond de produktiecentra.

In het begin van het jaar 1964 werden ons eindelijk de cijfers medegedeeld. Verleden jaar hebben de Duinkerke vissers voor FF 1.668.660 vis en garnalen gevangen. Het jaar voordien vertegenwoordigde de vangst een bedrag van FF 1.891.650. De vermindering is heel duidelijk merkbaar. Zij heeft twee oorzaken: eerst en vooral de invoer die de prijs van de garnalen op een Europese koers gebracht heeft, zelfs vóór de toepassing van de beschermingsclausules van de

Gemeenschappelijke Markt. Ten tweede de campagne van de tong, die in februari overvloedig was zodat de koersen daalden en die in de lente praktisch verdwenen was. Zo werd er in Mei slechts 9.063 kg gevangen in plaats van voor dezelfde periode 28.303 kg in 1962. 14.700 kg in juni in plaats van 17.077 kg en 5.500 kg in juli in plaats van 13.700 kg. Het resultaat van dit alles is dat steeds meer en meer vissers hun beroep verlaten. Ze gaan varen op de sleepboten en ferry-boten waar ze werk vinden omdat ze goede zeelui zijn.

En nochtans zou Duinkerke er voor moeten zorgen zijn vissersvloot te bewaren. De lokale en regionale markt wettigt volledig zijn tegenwoordigheid.

Tot daar dit artikel.

De sprotvanger nu. Het kan onze Belgische vissers toch niet verweeten worden dat ze, van de gelegenheid welke zich voordoet, gebruik maken. Grote sprotscholen leveren vanzelfsprekend grote vangsten. En zelfs aan de prijs van de grondstof van vismeel en/of oliëfabrikatie kan men min of meer renderend werken. Dat de vissers te Duinkerke dit niet of niet in dezelfde mate deden is een andere zaak. Dat Belgische kopers boven de minimum prijs van 3 à 4 F kochten en naar Frankrijk exporteerden is hun goed recht en in het voordeel van onze visserij. Dat onze handel in enige mate exportmogelijkheden vond in het Noorden van Frankrijk bewijst dat er vraag is aldaar. Mocht de gevestigde handel in Noord-Frankrijk sprout ter plaatse kunnen aankopen aan prijzen lager dan 3 à 4 F, te vermeerderen nog met alle onkosten van transport ed., wat zouden ze dan persé willen invoeren en hun eigen vissers in de steek laten?

Ook bij ons hebben de overgrote vangsten bepaalde problemen doen rijzen welke echter opgelost werden. Maar onze vissers werkten en verdienden wat.

Wat de rest aangaat, nl. dat de eerste slachtoffers vallen van de Gemeenschappelijke markt, weze het ons wel toegelaten dat België eveneens de nadelen ondervindt van de stroom Noord-Zuid, ook voor wat sprout en haring betreft. De Belgische noorderbuur heeft inderdaad nog veel lagere exploitatiekosten.

Maar de Belgische visserij verdedigt zich beter, zegt Le Marin, en dat is waar ook. Maar we horen het toch eens graag van iemand anders zeggen.